

[Maisted]

landet, end vi har solgt. Derfor er finansministeren jo nødt til at kræve nogle flere skatter op, og så er der en hel masse af dem, der producerer, der bliver arbejdsløse, og de skal så ansættes i den offentlige sektor, og det er jo ikke så godt. Derfor optager finansministeren udenlandske lån for at betale vore udenlandske kreditorer og indenlandske lån for at betale dem, der producerer til den store offentlige sektor.

Nu kunne der jo være et kvikt hoved, der mente, at lånene skulle betales tilbage. Men dér er vi så heldige, at man i regeringen har en miljøminister, der gør livet hedt for dansk industri, så den sælger sine fabrikker til udlandet, og så er det problem jo løst. På den måde kommer der masser af penge i kassen, og så sparer vi på energiområdet, så behøver vi ikke at bygge kernekraftværker, så behøver vi jo ikke at tænke på den energiplan, som aldrig har kunnet iværksættes, for hvad skal vi med sådan noget skidt, når vi har masser af frisk luft, og om sommeren skinner solen 2-3 gange om måneden.

Der var engang en folketingsbeslutning om en indkomstpøolitik, og jeg ville sådan set også håbe, at man havde kunnet sige: der var engang en socialdemokratisk regering, men det lader desværre vente på sig, fordi den har fået støtte fra borgerlige partier til denne molboagtige løsning med hensyn til dyrtidsportionerne.

#### **Bertel Haarder (V):**

Venstre har fra starten været utilfreds med den måde, ATP-loven blev udformet på. Vi bryder os endnu mindre om den ordning, der blev lavet ved det første augustforlig, og vi beklager, at nogle borgerlig-liberale partier var med til at bære den igennem.

Vi betegnede augustforlig I som værende for slapt og for svagt, ja, måske direkte skadeligt for den indkomstilbageholdenhed, som vi også selv havde lagt op til. Den såkaldte lønramme på 6 pct. blev et minimum i stedet for et maksimum. Der blev ikke anvist nogen midler, der kunne sikre den overholdt, og det var ikke den form for indkomstpøolitik, venstre havde foreslået.

Det eneste konkrete i det første augustforligs indkomstpøolitik var denne ordning med, at staten indskyder overskydende dyrtidsportioner i ATP-fonden, hvorved erhvervene

skulle slippe så meget billigere. Men hvem ved, om ikke ordningen har ført til større lønglidning, end der ellers ville have været? Nu slap erhvervene jo for nogle dyrtidsportioner, og så kunne man så meget nemmere afpresse dem øget lønglidning. Hvis denne virkning blot i beskedent omfang har gjort sig gældende, så var også denne konstruktion direkte skadelig, for nu står man med et så meget større gab imellem lønmodtagernes forventninger og erhvervenes evne til at betale, når kommende overenskomster skal indgås. Vi har altså nu to problemer i stedet for ét.

For det første ligger der store statsindbetalte summer i ATP-fonden, som der er præcis lige så lidt dækning for som for den sociale pensionsfond. Dette vil jeg godt have finansministeren til at bekræfte, hvis han har mulighed for det.

For det andet er mulighederne for at føre indkomstpøolitik ved næste korsvej blevet forringet. Afstanden mellem parterne er blevet større, fordi staten pludselig holder op med at finansiere en del af erhvervenes forpligtelser over for lønmodtagerne.

Venstre gik ikke med til det, for vi finder det uholdbart på denne måde at skyde problemerne foran sig i den stadige udskydelsesproces, hvormed socialdemokratiske regeringer bestandig øger problemerne for derefter at kapre stemmer på at afbøde skaderne. Men nu står vi der altså.

De kommende overenskomstforhandlinger er blevet vanskeliggjort, men hvor svært det end kan blive, så mener venstre, at det må være op til arbejdsmarkedets parter selv at finde ud af, hvordan de vil nå hinanden over det gab, som den mislykkede augustpøolitik har skabt imellem dem. Parterne har sagt, at det vil de selv klare, og det skal de få lov til, hvis de kan. Blot må vi herindefra gøre det lysende, ja, rystende klart for dem og for medlemmerne af organisationerne, hvad konsekvenserne af yderligere lønstigninger bliver i form af stigende arbejdsløshed, stigende skatter og faldende disponibel indkomst for den enkelte lønmodtager. Det skal gøres så lysende klart for forhandlerne, at de for en gangs skyld tvinges til ikke blot at tælle kroner og øre i lønningsposen, men også inddrage beskæftigelsen og betalingsbalancen og dermed skatterne og afgifterne og dermed